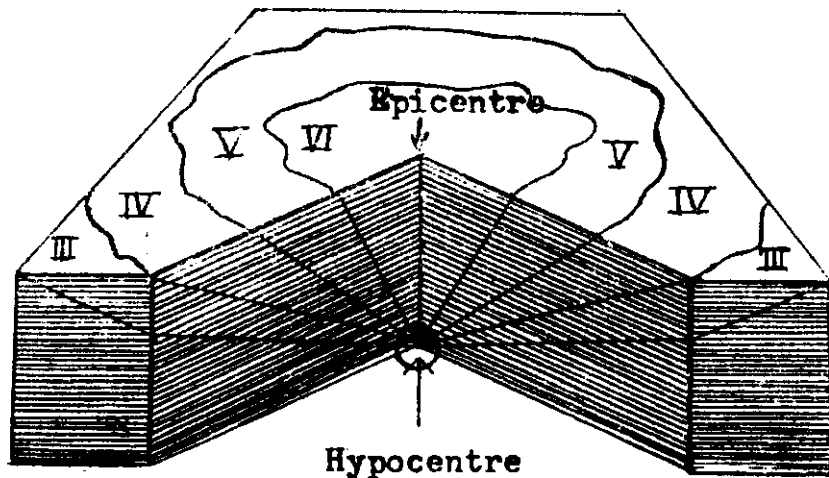

زلزله

زلزله یکی از پدیده‌های زمین‌شناسی است که از زمانهای قدیم بشر آنرا میشناخته و بسته بوضع فرهنگی و اجتماعی زمان و مکان علل مختلفی برای آن قائل بوده است که در این زمینه میتوان از افسانه‌های حرکت زمین بر روی شاخ گاو تا آخرین و صحیح‌ترین تئوری آن که تئوری ارتجاعی است یاد نمود. تحت عنوان زلزله، تکان خوردن سطح ظاهری زمین بیان میشود که توجیه نادرستی است و درست در همین اصطلاح است که علت اصلی زلزله فراموش میشود.

از نظر علمی زلزله عبارتست از: ازهم گسیختن حالت پایداری زمین در یک محیطی در اطراف ناحیه محدودی که قلب زلزله را تشکیل میدهد و در اثر این پدیده است که انرژی پتانسیل به انرژی کینتیک تبدیل شده و امواج لرزشی بوجود می‌آیند.

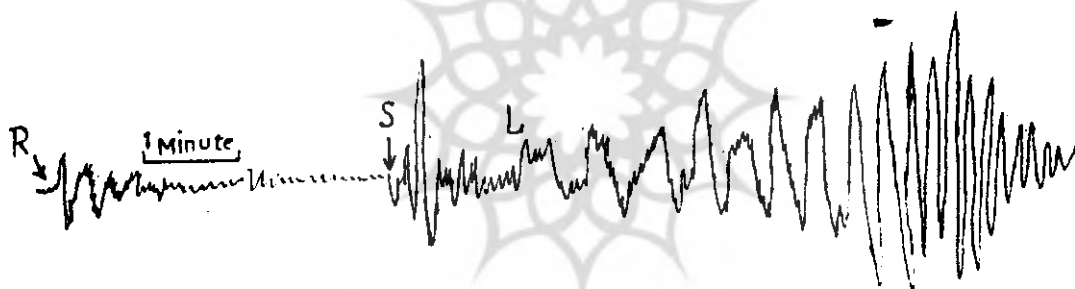
چنانکه فوقاً بدان اشاره شد در اثر ازین رفتن گسستگی زمین امواج لرزشی بوجود می‌آیند که در محیط اطراف خود انتشار پیدا میکنند. این انتشار امواج در تمام جهات بوقوع پیوسته و بهمین دلیل است که در نقاط مختلف سطح ظاهری زمین ظاهر میگردد. امواج بوجود آمده خود نیز از نظر خواص موجی با یکدیگر متفاوت بوده و مهمترین آنها امواج طولی (P) و امواج عرضی (S) و امواج سطحی (L) که خود نیز نوعی خاص موج عرضی است میباشد. اگر ما شعاع موج را در نظر بگیریم و فرض بکنیم که محیط ما یک محیط یک نواختی است نحوه انتشار این موج بصورت زیر خواهد بود.

بدین معنی که امواج پس از اینکه در مرکز واقعی زلزله (Hypocentre) بوجود آمدند بتمام جهات پراکنده می‌شوند ولی آن شعاع موجی که کوتاه‌ترین راه را طی میکند تا سطح ظاهری زمین برسد دارای بیشترین انرژی بوده و در محل رسیدن خود بسطح زمین مرکز مجازی زلزله (Epicentre) را بوجود می‌آورد. در واقع این مرکز است که بالاترین خرابی را بوجود آورده و زلزله بشدیدترین حالت خود حس میشود.

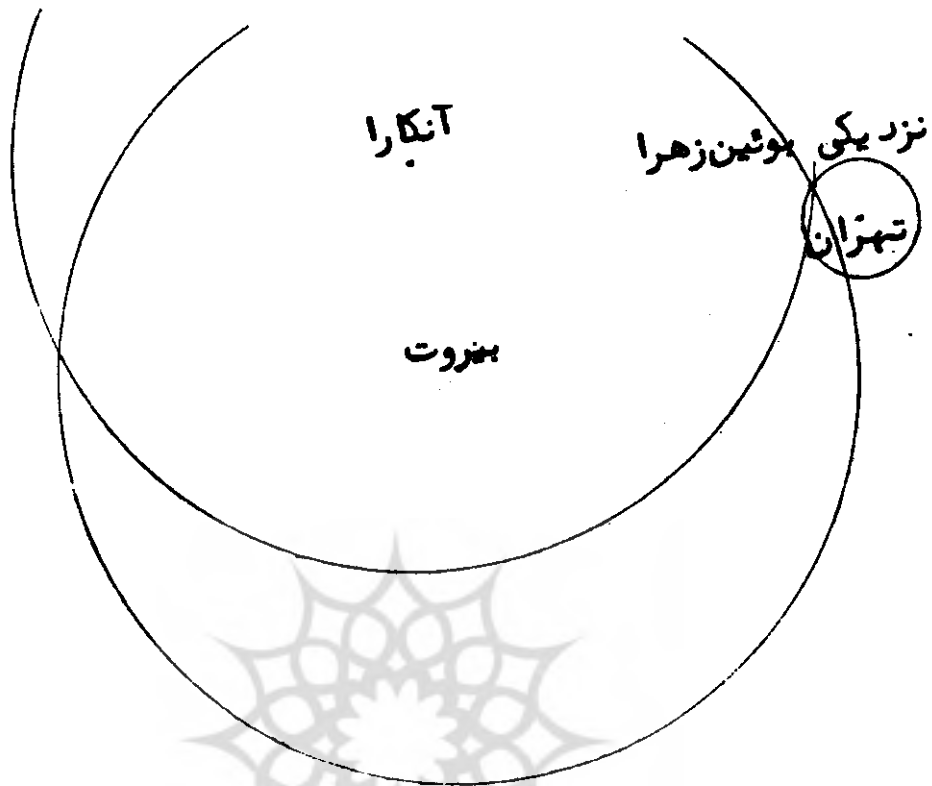
زلزله‌ها بدو طریق Microseismic و Macroseismic مورد مطالعه قرار می‌گیرند. طریقه اول براساس مطالعه مشاهدات و خرابیها و آثار باقی مانده از زلزله و طریقه دوم از راه مطالعه با دستگاههای زلزله سنج (Seismograph) صورت می‌پذیرد و طبیعی است که زلزله‌های ضعیف و در فاصله زیاد بوسیله روش Macroseismic قابل مطالعه نیستند.

قبلا باین مسئله اشاره کردیم که امواج لرزشی از نوع طولی، عرضی و سطحی میباشند. برای اینکه زلزله‌ای را مطالعه کنیم میبایست که نوع امواج رسیده را بدرستی بدانیم و این موضوع البته بخودی‌خود قابل تشخیص نیست و کلیه امواج بدون اینکه بتوان حس کرد که کدام طولی و کدام عرضی هستند به زلزله سنج‌های ایستگاههای زلزله شناسی میرسند و در روی نوارهای ثبت بصورت منحنی‌هایی که به آنها Seismogram میگویند ثبت میگردند. نمونه‌ای از این Seismogram ها در تصویر زیر دیده میشود.

نظر باینکه موج طولی دارای سرعتی بیش از موج عرضی و بمراتب بیش از موج سطحی است اولین موجی که در Seismogram ثبت میگردد مطمئناً مربوط به اولین موج طولی مستقیمی است که به Seismograph رسیده است. موجهای طولی و عرضی هر دو در جامدات (پوسته جامد زمین) انتشار پیدا میکنند ولی در مایعات فقط امواج طولی ارتعاشی قادر به انتشار هستند و همین موضوع امروز بما اجازه میدهد بدون آنکه توانسته باشیم به هسته مرکزی زمین دسترسی پیدا بکنیم بدانیم هسته مرکزی زمین حالت مایع یا چیزی شبیه بمایع را دارد زیرا که امواج عرضی زلزله در موقع عبور از آن تبدیل به امواج طولی میگردند. سرعت امواج P بموجب قانونی برابر S 1.7 میباشد.

مراکز زلزله‌سنجی مجهز به سه دستگاه زلزله سنج هستند که هر یک از آنها یکی از مؤلفه‌های فضائی مربوط به مختصات Epicentre را تعیین میکنند و در مجموع معلوم مینمایند که مرکز سطحی زلزله در چه فاصله‌ای است و در این حالت اندازه گیری مشابهی در سه ایستگاه مطابق مثال زیر لازم است تا مرکز زلزله (Epicentre) در سطح زمین پیدا شود.

در هر Seismogram اختلاف زمانی رسیدن اولین موج طولی و اولین موج عرضی یعنی $T_p - T_s$ فاصله تقریبی Epicentre را از ایستگاه زلزله و زمان دقیق اتفاق زلزله را تعیین میکند. این اختلاف زمانی بطور کلی بستگی بفاصله Epicentre از Seismograph دارد و هر چه فاصله بیشتر باشد اختلاف همانطور که در تصویر زیر دیده میشود بیشتر میگردد.

برای اینکه بتوانیم زلزله‌های مختلف را بر حسب شدت آنها با یکدیگر مقایسه کنیم میبایست که آثار ناشی از خرابیها و شتاب یا سرعت حرکت زمین را در نقاط مختلف با یکدیگر بسنجیم.

برای این منظور مقیاس‌های متعددی بکار برده شده است. مقیاسی که امروزه در تمام دنیا مورد استفاده است مقیاسی است که در ۱۹۳۱ توسط Mercalli پیشنهاد شد و در ۱۹۵۶ به وسیله Richter در آن اصلاحاتی بعمل آمد تا آنکه بصورت فعلی خود بشرح زیر بصورت يك مقیاس دوازده گانه در آمد.

شدت ۱- غیر قابل حس به وسیله بشر بوده و فقط به وسیله Seismograph ثبت میگردد.
شدت ۲- فقط درحالتی که آرامش کامل برقرار باشد به وسیله افراد بسیار حساس درك می شود.

شدت ۳- در محل‌هایی که دارای جمعیت زیادی است به وسیله بعضی از افراد حس شده و مانند حالت لرزشی است که در اثر عبور اتومبیل از نزدیک فردی ایجاد میگردد.

شدت ۴- در خارج از ساختمان به وسیله تعداد کمی ولی در داخل به وسیله اکثر افراد حس میگردد و مبل و اثاثه منزل بنحو آرامی تکان میخورند.

شدت ۵- نسبتاً شدید بوده و به وسیله همه افراد حس میشود و در بعضی موارد حتی پنجره‌های عمارات نیز میشکند.

شدت ۶- به وسیله همه افراد در هر حالتی حس شده و مردم از خانه‌ها خارج میشوند. اشیاء منزل که اتکاء محکمی ندارند میافتند، منازلی که با اصولی صحیح ساخته نشده باشند خراب شده و منازل معمولی ترك بر میدارند.

شدت ۷- منازل کم مقاومت خراب شده و در منازل مقاوم ترك‌های نازکی پدید میآید و سطح آب در رودخانه‌ها، دریاچه‌ها و دریا تغییر میکند.

شدت ۸- منازل مدرن، ترك برداشته و بعضی از آنها نیز خراب میشوند. درختها بشدت تکان خورده و بعضی میشکنند در بعضی از نقاط زمین شکافهائی ایجاد میشود.

شدت ۹- خرابی کلی حتی در مورد ساختمان‌هایی که در مقابل زلزله محاسبه شده‌اند اتفاق میافتد و فقط تعداد کمی از ساختمانها باقی میمانند و در اینصورت هم از حالت اولیه خود خارج میشوند و در زمین شکافهائی بزرگی پدید میآید.

شدت ۱۰- حتی خانه‌های چوبی خیلی خوب هم خراب میشوند و در زمین تغییر حالت‌هایی بوجود میآید و سدها صدمه میبینند و خطوط آهن خم میشوند و در بعضی از قسمت‌های کوهستانی حرکت‌هایی در کوه اتفاق می افتد.

شدت ۱۱- در فرم زمین تغییراتی ایجاد شده و شکافهائی عظیمی بوجود میآید و خرابی کلی بوقوع می‌پیوندد.

شدت ۱۲- خط دید از حالت مستقیم خارج میشود و خرابی کلی اتفاق میافتد، در زمین تکانها چنان شدتی خواهد داشت که در آن موج‌هایی شبیه بموج دریا دیده میشوند.

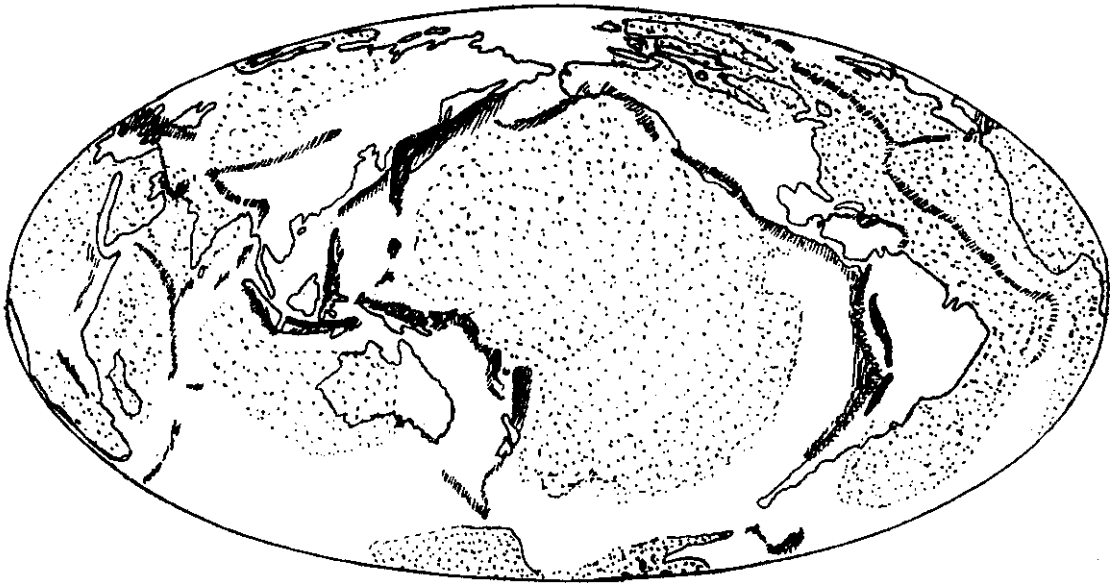
بر اساس مقیاس فوق در نقاط مختلف شدت زلزله را در ناحیه‌ای که زلزله بوقوع پیوسته

زلزله ۱۹۹

تعیین مینمایند و نقاط هم شدت را بیکدیگر وصل میکنند . در نتیجه منحنی‌های بسته‌ای بدست می‌آید که بطرف يك مرکزی مرتباً تنگ میشوند که این مرکز همان Epicentre است . Hypocentre تقریباً بطور عمودی در زیر Epicentre قرار دارد و محل آن نمیتواند در هر عمقی باشد . Hypocentre نزدیک به ۸۰ درصد تمام زلزله‌هایی که در دنیا اتفاق می‌افتد در عمقی بین ۵ تا ۶۰ کیلومتر قرار دارد که به آنها زلزله‌های کم عمق گفته میشود و فقط تعداد کمی از زلزله‌ها در عمق ۷۰ تا ۳۰۰ کیلومتری اتفاق می‌افتد و بندرت زلزله‌هایی با Hypocentre تا اعماق ۷۰۰ کیلومتر گزارش داده شده و هرگز زلزله‌ای با Hypocentre عمیق‌تر از ۷۰۰ کیلومتر ثبت نشده است .

تعداد زلزله‌هایی که سالانه در کره زمین اتفاق می‌افتند به ۱۵۰۰۰۰ تخمین زده میشوند لذا میتوان ادعا کرد که زمین هر گز دارای آرامش نیست . تعیین اینکه زلزله در چه زمانی اتفاق می‌افتد مسئله‌ایست که بارها توسط دانشمندان مطالعه شده ولی هنوز در این زمینه هیچگونه پیشرفتی حاصل نگردیده است . از نظر محل‌هایی که زلزله اتفاق می‌افتد پیشرفتهای نسبتاً شایان توجهی حاصل شده و این نتیجه مهم بدست آمده که اکثر زلزله‌ها همانطور که در تصویر بعد دیده می‌شود در نواحی مخصوص اتفاق می‌افتند . این نواحی عبارتند از ناحیه کمر بندی به شکلی در حاشیه اقیانوس کبیر و ناحیه دیگری که از جنوب شرقی آسیا شروع شده و تا جنوب غربی اروپا ادامه دارد یعنی از جزایر جاوه و سوماترا شروع شده در هندوستان، پاکستان، افغانستان و قسمت جنوبی ایران ادامه داشته و از آذربایجان و ترکیه و یونان و یوگسلاوی گذشته و بایتالیا ختم می‌شود . کلیه زلزله‌های عمیق ، ۹۰ درصد زلزله‌های متوسط و ۸۰ درصد زلزله‌های کم عمق در این دو ناحیه اتفاق می‌افتد . تعداد کمی زلزله‌های کم عمق در اقیانوس آتلانتیک و اقیانوس هند اتفاق افتاده اند . نقاط کم زلزله دنیا عبارتند از قسمت عظیمی از قاره آمریکا، آفریقا و شمال اروپا و همچنین قسمت‌های عمیق اقیانوسها .

توجهی بشکل بالا و وضع چین خوردگیهای دنیا فوراً يك وابستگی مکانی بین چین خوردگیهای جوان یعنی چین خوردگیهای مراحل مختلف آلپ متعلق بدوران سوم را با نقاط زلزله خیز نشان می‌دهد . بدین ترتیب که این نقاط در حاشیه چین خوردگی‌های جوان قرار دارند و دلیل آن نیز این است که زمین در این نواحی هنوز حالت تعادل کلی خود را پیدا نکرده و از این جهت می‌بایست به اکثر زلزله‌ها نام زلزله تکنیکی را داد که در اثر آزاد شدن ناگهانی انرژی پتانسیل بوجود می‌آیند . بدین ترتیب که پوسته جامد زمین تا حدی دارای خاصیت الاستیکی میباشد و اگر در ناحیه‌ای از این حد تجاوز شود در آن ناحیه يك شکاف توأم با حرکت دو قسمت زمین نسبت بیکدیگر که بان گسل (Fault) گفته

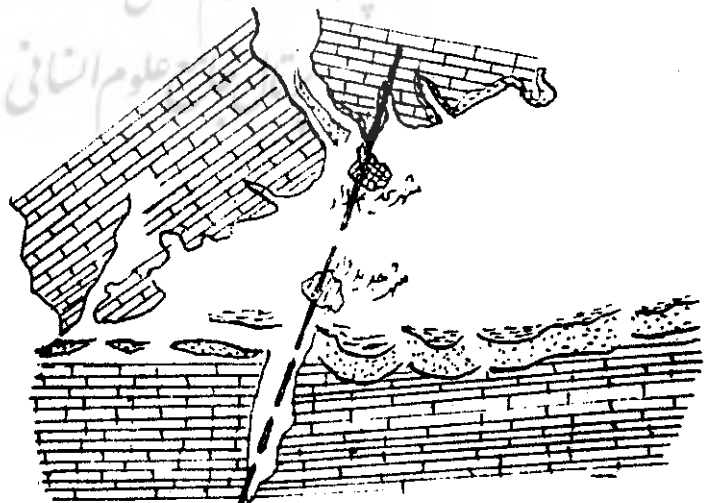

زلزله های عمیق 300- 700 Km
 زلزله های نیمه عمیق 70-300 Km
 زلزله های کم عمق 5-60 Km
 نقاط کم زلزله

میشود بوجود می آید و در این زمان انرژی آزاد شده بصورت امواج لرزشی به تمام جهات پراکنده می گردند. علاوه بر نوع اصلی فوق زلزله آتشفشانی نیز وجود دارد که قبل از ایجاد آتشفشان در نواحی اطراف آن بوجود می آید ولی تعداد این زلزله ها بسیار کم است.

برای مثال میتوان از زلزله لارکه مانند تمام زلزله هایی که در ایران اتفاق می افتد یک زلزله تکنیکی است نام برد. این زلزله شهر لار را بکلی ویران کرد. البته شدت این زلزله در حدود شش بود و غیر اصولی بودن نوع ساختمانها وضع تأسف آوری را بوجود آورد.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

- طبقات فارس میانی
- فارس زیرین
- آهکهای آسماری
- گسلی که زلزله واقعه شده
- امتداد احتمالی گسل

این زلزله درروی يك گسل (Fault) اتفاق افتاد و بعد شهر جدیدی باهزینه زیاد در فاصله چند کیلومتری شهر قدیمی ساخته شد که بنا بگزارش روزنامه‌های خبری این شهر در بهترین حالت ممکن ساخته شده است. اینجانب شخصاً اخیراً این ناحیه را مطالعه کردم و نتیجه‌ای که گرفتم رضایتبخش نبود، زیرا که شهر جدید در نامناسب‌ترین محل ممکنه ساخته شده و چنانچه دوباره زلزله‌ای اتفاق بیافتد مسلماً نتیجه‌ای بهتر از دفعه گذشته نخواهد داشت و اگر کمی کمتر خسارت بیار بیاورد بدلیل اصولی‌تر بودن ساختمانهاست نه مناسب بودن محل. دلیل این موضوع نیز بطور خلاصه آن است که شهر جدید درست درروی امتداد همان گسل (Fault) که زلزله پیش از آن ناشی شده ساخته شده است و این موضوع کاملاً در نقشه زمین شناسی زیر بخوبی دیده می‌شود.

